

Bram Vermeulen, Marjolein

En Marjolein zegt niets
En helemaal niet als je ernaar vraagt
Op klikken staat de doodstraf, weet ze
Wie praat, verraadt
Dus Marjolein zegt niets

En hoe haar jas zo vies komt
Ze zou het echt niet weten
Zeker gevallen in een plas
Toen ze speelde met de kinderen uit de klas
Nee, Marjolein zegt niets

En haar poezenwerkstuk is niet weg
Ze hebben het gewoon geleend
Dat mocht van haar
Zelf is ze er toch mee klaar
Nee, Marjolein zegt niets

Speelkwartier in de fietsenstalling
Nemen ze haar gevangen
Met haar rare vlechten
En haar stomme jas
Ze lachen om haar huilen
Gaan ervandoor met haar tas
Dan wou ze, wou ze, wou ze dat ze dood was

En in de klas is ze wat stil
Kan zich niet concentreren
De meester vraagt of er iets is
Is er soms thuis iets mis
Maar Marjolein zegt niks

Nee, Marjolein zegt niets
En zeker niet tegen de meester
Die zit zelf ook in het complot
Zij houdt haar mond op slot
Nee, Marjolein zegt niets

En waar haar strikken zijn
Hoe zou zij dat nou moeten weten
Zeker verloren in de klas
Toen ze aan het spelen was
Nee, Marjolein zegt niets

Zo zit ze op haar bed
Ze wou wel dat ze niet bestond
Met haar verkeerde schoenen
En haar rare haar
En al die foute kleren in de kast
Ze wou wel huilen
Maar meer nog, meer nog, meer nog dat ze dood was

Maar Marjolein zegt niets
En zeker niet tegen mij
Zit ik niet ook in het complot
Zij houdt haar mond op slot
Nee, Marjolein zegt niets